

Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Αφ'οι μι ν' ἀπουκκουμπίσου, ἀπόστασα Αἰτωλ. "Εχου ἓνα καλ'βάκ' 'ς τ'ν ἄκρ' 'ς τ' ἀμπέλι μ' κὶ πααίνου κὶ ἀπουκκουμπάου αὐτόθ. || "Ἀσμ.

Μάννα, κὶ ἂν ἔρθ' ὁ Κωσταδῆς μὴ δοῦ παραπονᾶσαι, στρώσε του τάβλα νὰ γευτῇ, κλίνη ν' ἀποκκουβίσῃ Κρήτ.

"Ακρίτας ἐπεκκούμπιζεν, ἔναν ὕπνον ἐπῆρεν

Τραπ. 4) Διανυκτερεύω παρὰ τινι ὡς ξένος ἢ ὁδοιπόρος Μῆλ. Πόντ. (Τραπ.): "Ἀσμ.

"Επῆγεν κ' ἐπεκκούμπιζεν 'ς σῇ κυρ' - "Ερῆς τὴν πόρταν

Τραπ.

Β) Μεταφ. 1) Εὐρίσκω καταφύγιον, βοήθειαν, προστασίαν παρὰ τινι πολλαχ. : "Εχω - δὲν ἔχω ποῦ ν' ἀποκκουμπίσω πολλαχ. "Εποκκούμπισεν 'ς τὰ παιδικιά του Κύπρ.

2) "Ελπίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Ιγὼ 'ς αὐτὸ τοῦ καλαμπόξ' ἀπουκκουμπάου.

ἀποκλαδεῖν ἢ, (I) "Ἀνδρ. Κέως

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ε ὡ .

Κλάδος ἀποσπώμενος ἀπὸ τοῦ δένδρου πρὸς φύτευσιν, παρυσπᾶς "Ἀνδρ. Κέως

ἀποκλαδεῖν ἢ, (II) ἀμάρτ. ἀπουκλαδεῖν Στερελλ. (Αἰτωλ.)

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαδεύω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἀμπελῶνος, μέχρι τοῦ ὁποίου ἐπερατώθη ἢ κλάδευσις ἔνθ' ἄν. : Πῆρα τ'ν ἀπουκλαδεῖν ποῦ εἶχ' ἀφήκ' ἱχτὲς κὶ πάου τοὺν ἀνήφουρου κλαδεύοντας Αἰτωλ.

ἀποκλάδεμα τό, σύννηθ. ἀποχλάεμα Κάμπ.

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαδεύω.

1) Τὸ πέρας τοῦ κλαδεύματος, τὸ νὰ τελειώνῃ τις τὸ κλάδευμα σύννηθ. 2) Τὸ ἀποκοπτόμενον κλῆμα Κάμπ.

ἀποκλαδεύω σύννηθ. ἀπουκλαδεύου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἀποκλαδεύω.

Τελειώνω τὸ κλάδευμα, κλαδεύω μέχρι τέλους ἔνθ' ἄν. : Δὲν ἀποκλαδέψαμε ἀκόμα τ' ἀμπέλια. "Αμα ἀποκλαδέψω τοῖς λεμονεῖς, θά 'ρθω σύννηθ.

ἀποκλάδι τό, "Ηπ. Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σκίαθ. Χίος ἀπουκλάδ' Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. — ΑΜωραϊτῖδ. Διηγ. 3,2 ἀπόκλαδο "Ηπ. 'πόκλαδο "Ηπ. (Δρόβιαν.) 'πόκλαρον Εὐβ. (Στρόπον. κ. ἄ.)

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ί, παρ' ὁ καὶ κ λ α ρ ί.

1) Τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ κλαδίου τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν βρῶσιν τοῦ θαλλοῦ Εὐβ. (Στρόπον. κ. ἄ.) "Ηπ. (Δρόβιαν.) "Εκουβάλλ'σα τ' ἀπόκλαρα 'ς τοὺ σπῖτ' γιὰ τὸν φοῦρνον Στρόπον. β) "Ο ἀποκοπτόμενος βλαστὸς τῆς ἀμπέλου Θράκ. (Αἰν.) Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σκίαθ. — ΑΜωραϊτῖδ. ἔνθ' ἄν. : Κρεμοῦμε τὰ σταφύλια μὲ τ' ἀποκλάδια Λευκ. "Πετώσα τ' ἀποκλάδια . . . θειαφίζουσα, ἀργολογοῦσα . . . νὰ μὴ χολεριάσῃ οὐδεμία παραφυλλίς, οὐδεμία κἂν ρῶγα» ΑΜωραϊτῖδ. ἔνθ' ἄν. 2) Κλάδος, βλάστημα οἶον θάμνου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ποιμένες ἀντὶ τουλπανίου πρὸς διήθησιν τοῦ γάλακτος Χίος. β) Μεταφ. υἱός, ἀπόγονος Κρήτ. : "Ἀσμ.

Ξύπνα τοῦ ἔρωδα παιδί, τοῦ Χάρου ἀποκλάδι

καὶ τῇ νεράιδας γέννημα ποῦ μ' ἔβαλες 'ς τὸν "Ἄδη.

3) Πληθ., συνεκδ. οἱ μεταξοσκώληκες οἱ μετὰ τὴν κλάδωσιν τῶν ἄλλων μεταξοσκωλήκων ἀπομένοντες ἀκόμη ἐπὶ τῆς καλαμωτῆς καὶ ἀνερχόμενοι τελευταῖοι ἐπὶ τῶν κλαδίων Κύπρ.

ἀποκλαδίξω "Ιόνιοι Νῆσ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ί.

"Αποκόπτω, περικόπτω τοὺς ἐξέχοντας κλάδους : Παροιμ. "Αποκλάδιζε, ἂν θῆς νὰ δεματιάξῃς (ὅτι ὅπως διὰ δεματίασμα περικόπτονται οἱ ἐξέχοντες κλάδοι, οὕτω πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς συνδιαλλαγῆς ὀφείλει τις νὰ κάμῃ ὑποχωρήσεις τινάς).

ἀποκλαίω σύννηθ. 'ποκλαίω Κάμπ. Κρήτ. Μέσ. ἀποκλαίονμαι Θράκ. ἀποκλαίονμι Λέσβ. 'ποκλαιῶμαι Σύμ. Τὸ ἀρχ. ἀποκλαίω.

1) Παύω νὰ κλαίω σύννηθ. : "Εκλαψε κὶ ἀπόκλαψε. "Ἀς τον ν' ἀποκλάψῃ πρῶτα κ' ὕστερα συμβούλευέ τον. "Ακόμα δὲν ἀποκλάψαμε τὸν δεῖνα καὶ πάει κ' ἡ κόρη μου (πεθαίνει κ' ἡ κόρη μου) σύννηθ. || Παροιμ. "Οδὲν ἀποκλαίγαν οὔλοι, ἀναδάκρυονεν ἡ γραῖ (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως καὶ κατόπιν ἐορτῆς ἐνεργοῦντός τι) Κρήτ. "Αφοῦ 'πόκλαψαν οἱ θλιμμένες, ἀναδάκρυωσεν κ' ἡ χήρα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάμπ. Πβ. Λουκιαν. περὶ Συρ. Θεοῦ 6 "ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται τε καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγιῶσιν τῷ "Αδώνιδι κτλ.»

2) Κλαίω τινὰ ὡς ἀποθανόντα, θεωρῶ τινὰ ἀπολεσθέντα Κρήτ. — Λεξ. Περίδ. : "Απόκλαψέ τον Λεξ. Περίδ. "Η μάννα του τὸν εἶχε 'ποκλαμένο Κρήτ. 3) Μέσ. παραπονοῦμαι Θράκ. Λέσβ. Σύμ. : Γούλον 'ποκλαιέται π-πῶς 'ἐν ἔχει Σύμ.

ἀποκλαμὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀποκλαμὸς Κρήτ. ἀπουκλαμὸς Λέσβ.

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαίω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποκλαμὸς πβ. καημὸς < καίω.

1) Κατάπαυσις τοῦ θρήνου Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

2) Μεμψιμοιρία Λέσβ.

ἀπόκλανον τό, ἀμάρτ. 'πόκλαν-νον Κύπρ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ α ν ω.

1) Πορδῆ. Συνών. κ λ α ν ε ἄ, πορδῆ. 2) Μετων. ἀνάξιος λόγου, οὐτιδανός, ὑβριστικῶς : Φύε 'πουδὰ χαμαί, ρε 'πόκλαν-νον!

ἀποκλάνω ἀμάρτ. ἀποκλάν-νω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ. ἀποκλάσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ α ν ω.

1) Κλῶ, θραύω, διακόπτω Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) "Ετοιμάζομαι νὰ κλάσω Πόντ. (Οἶν.)

ἀποκλείδωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλειδώνω.

Ξεκλείδωμα : Τῇ πόρτας τ' ἀποκλείδωμαν.

ἀποκλειδώνω Πόντ. ("Οφ. Τραπ. Χαλδ.) 'ποκλειδώνω Κύπρ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ ε ι δ ὶ ν ω.

1) "Ανοίγω μὲ τὸ κλειδί, ξεκλειδώνω ἔνθ' ἄν. : "Εποκλείδωσα τὴν πόρτα "Οφ. "Εποκλειδῶθεν τ' ὁσπίτ' Τραπ. Συνών. ξ ε κ λ ε ι δ ὶ ν ω. 2) Λύω Κύπρ. : "Ἀσμ.

Μόν' τὸ ζωνάριν ποῦ φορεῖς θέλω νὰ μοῦ χαρίσῃς.

— Παρακαλῶ σε, μάλιστα, εἰντα βαθεῖ μὲ πιάν-νεις ;

"Ποκλειδῶσέν το 'πού τὴν κόξαν του, χαμαί τῆς τὸ πετάσ-σει.

3) Μεταφ. ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ποδῶν, πάσχω ἀγκύλωσιν, πιάνομαι Πόντ. (Χαλδ.) : "Επεκλειδῶθαν τὰ δέρε' τ'.

ἀποκλείδωτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποκλείδωτα Κύπρ. — ΚΜιχ. Πάθ. ἔρ. 3

"Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποκλείδωτος παρὰ τὸ ρ. ἀποκλειδώνω.

"Ανοικτά : Ποίημ.

"Σ τὴν στράταν ποῦ πηγαίν-νασιν ὁμως ἀθ-θυμηθήκαν πῶς 'πού τὴν δικάσιν τὴν πολ-λὴν 'ποκλείδωτα ἀφῆκαν

ΚΜιχ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀκλείδωτα, ἀνοιχτά 1, ἀσφά-
λιστα, ξεκλείδωτα.

ἀπόκλεισι ἢ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκλείω.

Λύπη, θλίψις (θὰ ἐσήμαινεν ἡ λ. τὸ πρῶτον τὸν ἐκού-
σιον ἀποκλεισμόν καὶ τὴν παῦσιν τῆς πρὸς ἄλλους ἐπι-
κοινωνίας ἔνεκα μεγάλης λύπης): *Μιὰν ἀπόκλεισι ποῦ τὴν
ἔχει! ἡ λύπη τρέχει ἀπουπάνου δον.* Συνών. ἀποκλει-
σμός 1 β.

ἀποκλεισμός ὁ, σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀποκλεισμός.

1) Τὸ νὰ ἀποκλεισθῇ τις ἐντός, τὸ νὰ μὴ δύναται
νὰ ἐξέλθῃ σύνηθ.: *Ἦταν ἀποκλεισμός ἀπὸ τὸν καιρὸ - ἀπὸ
τῆ βροχῆ - ἀπὸ τὸ χιόνι κττ.* β) **Ἀπόκλεισι**, ὁ ἰδ., Νάξ.
(Ἀπύρανθ.): *Εἶδα ἀποκλεισμό ποῦ τὸν ἔχει τὸ σπῖτι ἐκεῖνο!*

2) Τὸ νὰ ἀποκλεισθῇ τις τῆς ψηφοφορίας, τὸ νὰ ἐμπο-
δισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ψηφίσῃ, ἰδίᾳ ἐπὶ χωρίων ἢ δήμων
σύνηθ. β) Πολιορκία, περικύκλωσις Ἡπ.: Ἄσμ.

Ξεσπαθωμένος χύθηκε σὲ χίλους Ἀρβανῖτες

νὰ φύγῃ τὸν ἀποκλεισμό, νὰ πιάσῃ ριζοβούνια.

3) Ἀπαιγόμενοι ἐξόδου ἅμα καὶ εἰσόδου, διακοπὴ ἐπι-
σιτισμοῦ καὶ ἐμπορικῆς κινήσεως σύνηθ.: *Ἀποκλεισμός
τῆς Κρήτης - τῆς Ἑλλάδας.*

ἀποκλειστήρα ἢ, ἀμάρτ. *ποκλειστήρα* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκλείω.

Τόπος περικλειστός, ἰδίᾳ ὅπου διανυκτερεύουν τὰ ποι-
μνια. Συνών. ἀποκλείστρα 1, μάντρα.

ἀποκλειστικός ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀποκλειστικεῖα
Πελοπν. (Μάν.)

Ὡς ἐξ οὐσ. *ἀποκλειστικῆς ἢ *ἀποκλειστικός < ἀπο-
κλείω.

Ὁ προκαλὼν ἀποκλεισμόν, ἀδυναμίαν ἐξόδου: Φρ.
Ἀποκλειστικεῖα μέρα (καθ' ἣν δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ
τοῦ οἴκου τοῦ ἔνεκα κακοκαιρίας). Συνών. ἀποκλει-
στικός 1.

ἀποκλειστός ἐπίθ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μεσσ.)
ἀπουκλ' στός Θράκ. (Αἰν.) ἀπόκλειστος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα
2, 21.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόκλειστος.

1) **Ἀποκλειστικός**, ὁ ἰδ., Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν.
(Κάμπος Λακων. Μεσσ.): *Ἀποκρίες ἀποκλειστές* (χειμω-
νιάτικες, βροχερές) Κάμπος Λακων. || Γνωμ. *Χριστούγεννα
χριστόχινα, Φῶτα φωτεινά, Ἀποκρίες ἀποκλειστές, Λαμπρὴ
καλοβρεμένη, εἶναι ὁ χρόνος ὁ καλὸς* (δηλ. εἶναι εὐφορία
καρπῶν) Μεσσ. 2) Κλειστός ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.:
Ποίημ.

*Εἶναι παλάτι ἐρημικὸ καὶ ἀπόκλειστο ἡ καρδιά μου,
μαρμαρωμένον βασιλεὺς βαστάει τὸν ἔρωτα μου.*

ἀποκλείστρα ἢ, Κάμπ. Κρήτ. (Ρέθυμν.) Κύθηρ. Σέριφ.
Σῦρ. — Μποῦμ Ἀγριολούλ. 110 — Λεξ. Αἰν. ἀπουκλείστρα
Ἰμβρ. Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν.)
ποκλείστρα Χάλκ. ἀποκλείστρα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκλείω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τρα.

1) Χῶρος περικλειστός, περὶφρακτός, ὅπου περιορί-
ζονται ζῶα ἰδίᾳ βοσκήματα εἴτε πρὸς διανυκτέρευσιν εἴτε
πρὸς ἀπομόνωσιν κττ. Κύθηρ. Χάλκ. Σῦρ. — Λεξ. Αἰν. Συνών.
ἀποκλειστήρα, μάντρα. β) Ὁ πρὸ τῶν ἀγροτικῶν
οἰκιῶν περικλειστός χῶρος Σῦρ. γ) Φράγμα σχήματος
γωνίας πρὸ τῆς θημωνιάς καὶ τῆς παρ' αὐτὴν καλύβης

Σῦρ. δ) Ἀγρός περὶφρακτός πρὸς νομὴν βοσκημάτων
Σέριφ. 2) Τόπος ἀδιέξοδος Σκῦρ. — Μποῦμ ἔνθ' ἄν.: *Δὲ
θὰ πατοῦσε ποδάρι Τούρκου 'ς ἐκεῖνη τὴν ἀποκλείστρα Μποῦμ
ἔνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπουκλείστρα
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν.) Ἀποκλείστρες Κάμπ.
Σκῦρ. 3) Κακόγλωσσος γυνή, ἡ οἷονεὶ ἐξαναγκάζουσα τὰς
γυναῖκας νὰ μὴ ἐξέρχωνται ὑπὸ φόβου Κρήτ. (Ρέθυμν.):
Αὐτὴ εἶναι ἀποκλείστρα τῆς γειτονιάς. 4) Ἡ ζῶσα βίον
μονήρη γυνή, ἡ ἀκοινώνητος Μακεδ. (Βλάστ.): *Εἶναι
ἀποκλείστρες αὐτές, θέλουν νὰ κλειοῦντι σπῖτ'.**

ἀποκλείω λόγ. κοιν. ἀποκλειῶ Θράκ. (Μυριόφ. κ. ἄ.)
Κίμωλ. Κρήτ. *ποκλειῶ* Ἡπ. Θράκ. (Στέρν. κ. ἄ.) Κίμωλ.
Κρήτ. (Κασιδ. κ. ἄ.) Τῆλ. *ποκλῶ* Ρόδ. *πουκλείνου*
Εὔβ. (Στρόπον.) *ποκλείζω* Ρόδ. Χάλκ. *ποκλείτσω* Σύμ.
Τὸ ἀρχ. ἀποκλείω.

Α) Ἐνεργ. 1) Κλείω τινὰ ἐντός, ἐμποδίζω τὴν ἐξοδον
κοιν.: *Ἡ βροχὴ - ὁ καιρὸς - τὸ χιόνι μᾶς ἀπόκλεισε.* Ἀπο-
κλειστήκαμε 'ς τὸ χωριὸ μας ἀπὸ τὸ χιόνι κοιν. Τοῦ ἡσάλε
τόσα λόγια ποῦ τὸν ἀπόκλεισε (τὸν ἔκαμε νὰ μὴ ἐξέρχεται
τῆς οἰκίας του) Κρήτ. *Ἐπήγαγε μὲ τσοὶ βέργες καὶ τὴν ἐπο-
κλείσανε 'ς τὸ σπῖτι Κασιδ.* *Ἐκεῖνη ἀποκλείεται Μυριόφ.*
Λέν κουτάου νὰ βγοῦ ὄξου, μὲ ἀπόκλεισι Στρόπον. *Ὅταν τοῦ
πιδί σ' κἀν' οὔλου φτιξίές, οἱ πουκλείνουνι οὐ κόσμους ἀπὸν
τὰ παρὰπουνα αὐτόθ. Μὲ πόκλεισις, δὲ μπουροῦ νὰ βγοῦ ὄξου
ποῦν τοῦ μαντρί μ' (δὲν ἡμπορῶ νὰ ἐξάγω τὰ ποιμνιά μου
εἰς ἀρκετὴν ἔκτασιν πρὸς βοσκήν) αὐτόθ. Τὰ ζῶα ἀπο-
κλοῦσα ἐκεῖ μέσα Στέρν. Πάμε ν' ἀποκλείσωμε (ἐνν. τὰ βοσκή-
ματα ἢ ἄλλα κτήνη εἰς τὴν μάνδραν ἢ ἄλλον περὶφρακτον
χῶρον) Νίσυρ. *Ποκλείτσω τὰ κατσίκια Σύμ. Ἐπαιζα μαζὶν
τους οὐλ' ἀν' μέρα κ' εἶχα τὰ πόατ-τα ποκλεισμένα Ρόδ. || Ἄσμ.*
*Ἀρνὶν καὶ ῥίφιν ἀνέθρεφα, | σὲ ἄγριον βουνὸν τὸ ἐμέρωνα,
σὲ χρυσὴν μάντραν τὸ ἐπόκλειτσα*
(ἐπφδ.) Ρόδ.*

Ἀνδροῦτσος ἀποκλείστηκε 'ς τὸ μέγα μοναστήρι
ἀγν. τόπ. β) Ἐμποδίζω τὴν εἰσοδον Θράκ. (Στέρν.) κ. ἄ.:
Τὸν ἀποκλοῦσε ἔξω. 2) Φέρω εἰς ἀδιέξοδον, κάμνω τινὰ
νὰ στενοχωρηθῇ Λευκ.: *Πῆγα νὰ τσοῦ κάμω βίτ'τα καὶ
μ' ἀποκλείσανε μάννα καὶ θνατέρα μὲ τσοὶ βρισές τσον.*

Β) Μέσ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ μεγάλης λύπης,
ὑπὸ ἀπελπισμοῦ, καὶ ἔνεκα τούτου ἀποφεύγω τὴν ἐξο-
δον ἐκ τοῦ οἴκου Κρήτ. (Κασιδ. κ. ἄ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Ἐποκλείστηκεν ἀπόδεν ἐπέθανεν ὁ δάρδας τση Ἀπύρανθ.
*Ἐποκλείστησαν τὰ κακόμοιρα καὶ φτὰ αὐτόθ. Μὲ τσοὶ
φασαρίες ἐποκλείστηκε καὶ δὲ δῆνε θωρεῖ ἄθροπος Κασιδ.*

2) Κατέχομαι ὑπὸ ἰσχυρᾶς λύπης, εἶμαι ἀπογοητευ-
μένος Κρήτ. (Κασιδ.): *Ἐποκλείστηκε ἀπὸν τὸ γαῆμό τζη
καὶ δὲ μιλεῖ ἄθρῶπον.*

ἀπόκληρος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόκληρος.

1) Ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς κληρονομίας: *Τὸν ἔκανε ὁ πατέ-
ρας του ἀπόκληρο. Μὲ βγάλανε μένα ἀπόκληρη.* 2) Ὁ ἐστε-
ρημένος τῶν ἀγαθῶν τιнос: *Εἶναι ἀπόκληρος τῆς ζωῆς - τῆς
τύχης κττ. || Ποίημ.*

Ναί, ἄφησε, ἐλπίδα μου, | εἰς τὴν θερμὴ σου ἀγκάλῃ

τῆς τύχης ὁ ἀπόκληρος | νὰ γείρῃ τὸ κεφάλι

ΙΜάμου Ἀγριολούλ. 33

ἀποκληρώνω λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκληρῶ.

Καθιστῶ τινὰ ἀπόκληρον, ἀποκλείω τῆς κληρονομικῆς
μερίδος, ἀποκηρύττω: *Τὸν ἀποκλήρωσε ὁ πατέρας του. Εἶναι
ρέμπελος καὶ τὸν ἔχει ὁ πατέρας του ἀποκληρωμένο κοιν.*
Συνών. ἀποπαιδίζω.

